

Lezingen: Jona 3, 1-5.10; 1 Korintiërs 7, 29-31; Marcus 1, 14-20. Een van mijn medebroeders bezorgde mij van de week de Nieuwjaarsboodschap van bisschop Franz Josef Overbeck van Essen. Het is een realistische brief, die wijst op meerdere moeilijke perioden in de geschiedenis van het christelijk geloven. Zij laten ons zien, dat we geen angst hoeven te hebben en mogen vertrouwen op Gods aanwezigheid onder ons. Hij constateert echter ook dat steeds minder mensen in God geloven en dat het geloven in God geen vanzelfsprekende zaak is. Hij schrijft dat we dat ook persoonlijk merken in onze eigen families en de omgeving waarin we leven. Er is naar zijn mening sprake van een dramatische omwenteling. Jammer genoeg geeft het ook aanleiding tot bittere discussies en onbarmhartige verwijten over en weer van degenen die zichzelf als rechtgelovig zien en meer liberale christenen. Hij waarschuwt daarvoor, omdat het fundamenteel in strijd is met de waarden van het Evangelie. We moeten een kerk zijn, die mensen-in-hun-verschillend-zijn respecteert; een kerk die voor tegemoetkoming en verzoening zorgt, voor vrijheid, vrede en gerechtigheid, want dat is de inhoud van het Evangelie. We moeten ons voorbereiden op wat op ons afkomt. Ik meen dat ik we het al eerder over de afname van het Godsgeloof hebben gehad. De Belgische kardinaal Jozef de Kesel heeft er een publicatie aan gewijd 'God en geloof in een seculiere samenleving'. Ook hij constateert dat de tijd van het zogenoemde cultuur-christendom voorbij is, waarin de kerk, zeker in katholieke landen en streken een dominante positie had, niet alleen godsdienstig -overal parochies en kerken-, maar ook maatschappelijk via verenigingen van katholieke werkgevers, katholieke sportverenigingen enz. Paus Franciscus zei in 2015 dat we niet zozeer leven in een tijdperk van verandering, maar eerder nog van een verandering van tijdperk. We kunnen over deze afkalving van de vroegere manier van gelovig zijn en kerk zijn treuren, maar we kunnen ons ook afvragen: welke uitdaging deze trend van Godverlatenheid in houdt? En, zijn er ook kansen? Mij dunkt dat onze huidige tijd met al zijn problemen, zijn tegenstellingen en conflicten, zijn armoede, zijn ongelijkheid, achterstelling en uitbuiting, zijn aantasting van de schepping best behoefte heeft aan een Goede Tijding (Evangelie), die ons van Godswege wordt aangereikt. Weliswaar klinkt daarbij ook de oproep tot een zich keren tot de waarden van het evangelie als gerechtigheid liefde en vrede. Het evangelie pleit voor mededogen, ontferming vergeving en verzoening; waarden, die de mens en zijn leven dragen. Het Evangelie pleit zelfs voor de liefde voor de vijand. Die blijkt echter op het ogenblik wel heel ver zoek te zijn. We gaan kijken of we inspiratie vinden in de lezingen van vandaag. De profeet Jona, aanvankelijk op de vlucht voor zijn roeping het heidense Nineve tot bekering te brengen, gaat uiteindelijk toch en bemerkt hoe zijn oproep weerklinkt. Het heidense Nineve wordt zich bewust van zijn eigen tekorten, die leven en welzijn aantasten en bekeert zich tot God en tot dienst aan elkaar. Dat is interessant, dat ook het zogenaamd 'heidense' volk ontvankelijk is voor Gods oproep door de mond van de profeet. In het Evangelie roept Jezus aan de oever van het meer van Galilea zo maar mensen uit die bezig zijn met hun visnetten uit om vissers van mensen te worden. Jezus' uitnodiging werkt. Klaarblijkelijk opende Jezus met zijn uitnodiging voor hen een nieuw perspectief. Andreas en Petrus, Jacobus en Johannes volgen Jezus om mensenvissers te worden, d.w.z. medemensen samen te brengen in de gemeenschap van geloof, hoop en liefde van Jezus, die in staat is kwaad en dood te overwinnen en daar leven voor in de plaats te stellen. Er volgt een traject van die jaar van vorming en van vallen en opstaan. (Denk aan hoe ze de gevangengenomen Jezus in de steek gelaten hebben). Maar uiteindelijk geven ze leiding aan geloofsgemeenschappen, die in hun levenspraktijk Jezus en zijn manier van leven willen volgen. Nu we leven in een verandering van tijdperk kunnen we ons de vraag stellen naar de kwaliteit van ons christenzijn. Zijn in onze manier van doen geloof, hoop en liefde in ons geworteld en zichtbaar voor de mensen te midden van wie we leven? De laatste jaren hebben wij, mensen van nu onze kwetsbaarheid en onzekerheid, ons verlangen naar geborgenheid en veiligheid ervaren. Als gelovige mensen zijn we uitgenodigd licht te brengen in onze tijd.